

tr. zák., jelikož jsou podkladem (předmětem) této části obžaloby tytéž skutky, jež jsou podkladem (předem) — přesně částí podkladu (předmětu) — zachovaného výroku rozsudku, že stěžovatelka jest vinnou zločinem spoluviny na brání darů ve věcech úředních podle §§ 5, 104 tr. zák., při čemž bylo z výroku toho vyloučiti slovo »nastrojila«, neboť nastrojení neodpovídá důvodům a zjištěním rozsudku nalézacího soudu, ano z nich vyplývá, že činu Václavu P-ovi za vinu kladenému napomáhala.

Pokud jde o ostatní obžalované, ohledně nichž byl rozsudek zrušen, stačila zrušovacímu soudu skutková zjištění, jimiž pokládal nalézací soud za splněnu skutkovou podstatu zločinu podle § 105 tr. zák., i po stránce objektivní i po stránce subjektivní k opodstatnění zákonných znaků uvedených v § 2 odst. 1 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., ano není pochybností o tom, že Václav P. neměl právo na dary, jež mu byly (částečně prostřednictvím jeho manželky) dány jako úplatky, a an se žádný z dotčených obžalovaných nehájil tím, že si nebyl vědom toho, že Václav P. takové právo nemá. Souhrn všech těchto zákonných známek naplňuje pojem úplatkářství, ano šlo o činnost zásadně trestním zákonem ihned v zárodku zapovězenou, za niž odměna již podle povšechných zásad mravních i právních nepřísluší. Ježto rozhodovací důvody rozsudku nalézacího soudu zjistily i přesně výši jednotlivých darů toho kterého z dotčených obžalovaných, a ježto jest o zákonné náležitosti, jde-li o prospěch »nikoliv nepatrný«, uvažovati výhradně s hlediska hodnoty úplatku o sobě, při čemž jest arciť — jak dovozuje rozhodnutí sb. n. s. čís. 1949 — přihlížeti k okolnostem případu, najmě k pokleslé hodnotě peněz, k drahotním a ostatním poměrům, — bylo lze i v tomto směru věc posouditi a ihned rozhodnouti. V případech Evžena a Kateřiny W-ových a Anny H-ové shledal sice zrušovací soud, že jde o prospěch nepatrný, — jednaloť se v případě W-ových o 30 Kč a o zajíce v ceně 30 Kč, celkem o 60 Kč, a v případě Anny H-ové o 1 kg uzeného masa a 2 kousky másla v ceně celkem 24 Kč — avšak činy obžalovaného Václava P-a byl dotčen důležitý veřejný zájem, jež má stát na přesném dodržování kázně a řádu ve věznicích, pročež bylo tyto obžalované uznati vinnými přestupkem podle § 2 odst. 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n. V ostatních případech nelze označiti prospěch, jehož se obžalovanému Václavu P-ovi dostalo, za nepatrný, an činil podle zjištění nalézacího soudu ohledně S-ových 1.200 Kč, ohledně Ch-ého a Š-ové 290 Kč, ohledně D-ových 750 Kč a ohledně K-ových 150 Kč; bylo proto tyto uznati vinnými přečinem úplatkářství podle § 2 odst. 1 zákona.

Čís. 4103.

Soud není oprávněn zrušiti své vlastní usnesení, jímž proti ustanovení čl. II. rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928 přiznal odsouzenému bezpodmínečně účinky amnestie; učinil-li tak, porušil zákon v základních zásadách trestního řízení.

Povolení podmíněného odsouzení nelze činit závislým (§ 4 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n.) na tom, zda odsouzený do určité doby nahradí soukromému obžalobci útraty řízení.

(Rozh. ze dne 13. března 1931, Zm I 651/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: a) Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chrudimi ze dne 13. února 1928, pokud jím bylo vysloveno, že se odklad výkonu trestu povoluje pod podmínkou, že odsouzený nahradí veškeré útraty právního zastoupení první i druhé stolice, jak byly upraveny a jemu k náhradě uloženy, — byl porušen zákon v ustanovení § 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.; tato část rozsudku se zrušuje. b) Usnesením okresního soudu v Pardubicích ze dne 29. listopadu 1928, jímž prohlášeno, že odsouzený rozsudkem z 13. února 1928 jest účasten amnestie presidenta republiky ze dne 19. října 1928, — byl porušen zákon v ustanovení § 411 tr. ř. ve spojení s rozhodnutím presidenta republiky ze dne 19. října 1928 (čl. II). c) Usnesením okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. dubna 1929, jímž bylo vysloveno, že usnesení téhož soudu ze dne 29. listopadu 1928 pozbývá účinku, že odsouzený není účasten amnestie a že trest vězení pěti dnů zostřeného jedním postem bude na něm vykonán, byl porušen zákon v základních zásadách trestního řízení; usnesení to se zrušuje, a v důsledku toho se zrušují i všechna další opatření na usnesení tom se zakládající, zejména dožádání okresního soudu v Pardubicích z 13. května 1929 o výkon trestu, nařízení téhož soudu z 28. září 1929, by trest byl vykonán, dožádání o výkon trestu z 2. října 1929 a usnesení o odložení výkonu trestu pro chorobu z 31. prosince 1929.

Důvody:

Okresní soud v Pardubicích rozsudkem ze dne 13. prosince 1927 odsoudil obžalovaného pro přestupek urážky na cti podle §§ 496, 491 tr. zák. do vězení na jeden den, které bylo změněno v peněžitý trest 50 Kč s tím, že, kdyby byl nedobytný, zůstane při trestu vězení v trvání jednoho dne, a to podmíněčně na jeden rok. Na odvolání soukromého obžalobce byl rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chrudimi ze dne 13. února 1928 obžalovanému trest zvýšen na pěti denní vězení s jedním postem; podmíněný odklad ponechán, připojena však podmínka ve smyslu § 4 zák. čís. 562/19, by obžalovaný dal soukromému obžalobci zadostiučinění, zejména pak, by mu nahradil veškeré útraty právního zastoupení první i druhé stolice, jak byly upraveny a jemu k náhradě uloženy. Usnesením okresního soudu v Pardubicích ze dne 29. listopadu 1928 bylo vysloveno, že odsouzený jest účasten amnestie presidenta republiky ze dne 19. října 1928, a to bez jakékoli další podmínky. Na podání soukromého obžalobce, došlé dne 27. března 1929 na okresní soud v Pardubicích, ve kterém oznamuje, že mu odsouzený nedal ani zadost-

učinění, ani nenahradil útraty, ustanovil okresní soud rok k veřejnému jednání a usnesením ze dne 9. dubna 1929 vyslovil, že ono usnesení o účasti na amnestii pozbývá účinku, poněvadž odsouzený nenahradil útraty právního zastoupení, ani nedal zadostiučinění, a nařídil výkon trestu. Toto usnesení nabylo právní moci.

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chrudimi ze dne 13. února 1928 jakož i usneseními okresního soudu v Pardubicích ze dne 29. listopadu 1928 a ze dne 9. dubna 1929 byl porušen zákon. a) Odporuje zákonu, že rozhodnutí krajského jako odvolacího soudu v Chrudimi ukládá obžalovanému jako zvláštní podmínky přiznání podmíněného odsouzení ve smyslu § 4 zákona čís. 562/19, by soukromému obžalobci nahradil veškeré útraty právního zastoupení první i druhé stolice. Jak již opětovně bylo Nejvyšším soudem vysloveno, nelze povolení podmíněného odkladu výkonu trestu činiti závislým na tom, zda odsouzený do určité doby nahradí soukromému obžalobci útraty řízení. »Škodou« ve smyslu § 4 zákona rozumí se hmotná újma ze samého trestného činu přímo plynoucí, a nelze útraty řízení podřaditi ani pod pojem »zadostiučinění«, které směřuje ke škodě nehmotné, taktéž trestným činem způsobené. b) Usnesení okresního soudu v Pardubicích ze dne 29. listopadu 1928, jímž prohlášeno, že odsouzený rozsudkem z 13. února 1928 je účasten amnestie presidenta republiky ze dne 19. října 1928, odporuje rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928 čl. II. Článek ten ustanovuje, že, jde-li o osobu odsouzenou podmíněně (k trestu na svobodě ne delšímu než jeden měsíc), promíjí se trest s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení, avšak jen pod podmínkou, že odsouzený, jak mu bylo soudem uloženo, nahradil podle svých sil škodu nebo dal zadostiučinění neb učiní tak nejpozději ve lhůtě, která mu k tomu byla soudem dána. Ono usnesení přes tuto výslovnou podmínku rozhodnutí o amnestii přiznalo odsouzenému účast na amnestii bezpodmínečně, nezkoumajši vůbec, zda odsouzený dal zadostiučinění rozsudkem mu uložené. c) Přes to, že usnesením pod b) byla odsouzenému přiznána amnestie z 19. října 1928, a to bez jakýchkoliv podmínek, okresní soud v Pardubicích na podání soukromého obžalobce ustanovil rok k veřejnému jednání, a usnesením ze dne 9. dubna 1928 prohlásil, že usnesení o amnestii z 29. listopadu 1928 pozbývá účinku, poněvadž odsouzený nevyhověl podmínkám stanoveným v rozsudku odvolacího soudu, a nařídil výkon trestu. Nehledíc ani k tomu, že okresní soud postupoval nesprávně, nekonav potřebná šetření ve smyslu § 8 odst. (1) zákona o podmíněném odsouzení čís. 562/19, o tom, zda odsouzený zadostiučinění bezprávně odepřel a zda podle svých majetkových poměrů mohl zaplatiti útraty, jak mu bylo uloženo, — i když se ani nepřihlíží k tomu, že podmínka zaplacení útrat řízení podle toho, co pod a) řečeno, byla neprávem stanovena, — nebyl okresní soud oprávněn své usnesení, jímž odsouzenému účinky amnestie bezpodmínečně přiznal, zrušiti z důvodu jakéhokoli, a nesměl tudíž ani prohlásiti trest pětidenního vězení za vykonatelný. Jsou proto i kroky, které pak okresní soud učinil za účelem výkonu trestu, zmatečné.